

ΡΟΜΙΛΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέταρτον αριθμούμεν χρόνον,
κι' έδρα τὸ Πτολίεθρον εύκλειων άγώνων.

Έτος χίλια όκτακόσα κι' έννενήκοντα έπτά,
πατατράκα Στρατοπέδων και πλημμύρ' από λεπτά.

Όγδόν Νοεμβρίου,
μηνός ύπερβορείου.

Πόντος εξακόσα
και συμπόνα τόσα.

Άποφασίς τρελλή του μπεστια Φασουλιά.

Έπειδή και τής θαλάσσης
εταράχθησαν τὰ βέθη,
κι' είν' αὐτάς τας περιστάσεις
κάποιος πρέπει νά τήν πάθη.

Έπειδή σ' αὐτὰ τὰ χρόνια
δικαιοί δικαίους κρίνουν,
επειδή χωρίς γαλόγια
κάποιος πρέπει ν' άπομείνουν.

Έπειδή 'στη ράτσα τούτη,
πού παραβρωμά μπαρούτι
και ποτέ δέν ηουχάζει,
όλα γίνονται για χάξι.

Έπειδή και κάθε νόμος
τόσο μόνον συντελεί,
όσο για νά πηγαίη τρώμος
έναν κι' άλλον Φασουλιά.

Έπειδή σ' αὐτὸ τὸ κράτος
Γιάννης πίνει και κερνά,
και καθένας μουλαράτος
όπως θίλει κυβερνά.

Έπειδή θά γίνουν τώρα
βελτιώσεις προκοπής,
και για τούτο πρέπει φόρα
κάθε φίλος τελεπής.

Έπειδή θά φέρουν νόμους
και 'στην γήν του κράτους τούτου,

πού κανένας μίς 'στους δρόμους
δέν θά τρήχη πρὸς νερού του.

Έπειδή παντού θ' άσκήται
μιὰ δικαιοσύνη πρώτης,
και κανείς δέν θ' άδικήται
του δικαίου θιασώτης,
τὰ δὲ νέα της ταμείνη
στιγμα δέν θά τὰ λερώνη,
και γι' αὐτήν δέν θά σημαίη
μήτα Μπάμπας 'στην Κορώνη.

Έπειδή μας τρήχουν πάλι
προκοπείς άπ' τὰ μπατζάκια,
πού θά σκύψουν τὸ κεφάλι
και τὰ πρώτα μας τὰ τζάκια.

Έπειδή κοτινού κλάδοι
εστεφάνωσαν ξανά
όσους τώρα βγαίνουν λάδι
'στου πολέμου τὰ δεινά.

Έπειδή παρήλθον χρόνια
τῶν πολέμων άπεικταίοι,
και καθένας βεβαιώνει
πὼς άδύνατον νά φταίη.

Έπειδή τὸ κράτος δείχνει
πόθον δράσεως μεγάλου,
επειδή καθένας ρίχνει
τὰς εὐθύνας εἰς τὸν άλλον.

Έπειδή κι' εἰγὼ τὸ κτήνος
σάν Ραδόμανθος και Μίνως
τῆς εὐθύνης άπαλλάττω
και τούς άνω και τούς κάτω.

'Επειδὴ μίς 'στὰς 'Αθήνας
 δια πάνα μιὰ χαρὰ,
 και φροτάνου τὰς εὐθύνας,
 'στὸν 'Ἐπίμ τὸν μασκαρὰ,
 ποὺ 'κυνήγησε μί βόλτα,
 τὴν χηνόμαλη τὴν ράτσα,
 και τὴν ἔφερε τὴν δόλια
 'στὴς Λαμίας τὴν Ταράτσα.

'Επειδὴ μί τὸ λερούσι
 ἀν αὐτὸς δὲν ἐπροχώρει
 και δὲν ἔκανε γιουρούσι
 'στουὺς 'δικοὺς μας μί τὸ ζόρι,
 δὲν θὰ 'βλέπαμε πρησιμένη
 κάθε μαλακὴ πατούσα,
 κι 'δλοι θάσαν δοξασμένοι
 μί κορδώματα και λούσα.

'Ἐπειδὴ, καθὼς σὰς εἶπα,
 δὲν βράνω δι' εὐθύνης
 τὸν καθίνα παραλίπη
 τῆς εὐάνδρου Ρωμοσύνης,
 μήτε κὰν τοῦ Θεωδωράκη
 τὴν φαλάκρα και τὸ στέρνο,
 ποὺ τοῦ 'κόλλησε μεράκι
 νὰ ξανάλθῃ 'στὸ Κουβέρνο.

'Ἐπειδὴ σὰν πατριώτης
 δίνω σ' ἔλους τὸ φιλί μου,
 κι' ἐπειδὴ μιὰ χίνα πρώτης
 ἔχω τώρα 'στὴν αὐλή μου,
 γιὰ νὰ μοῦ θυμίζῃ πάντα
 τοῦ πολέμου τὰ συμβάντα,
 και τοὺς πρὶν 'Ἐπιτελεῖς
 τῆς μεγάλης τῆς Αὐλῆς.

'Ἐπειδὴ μ' αὐτὴν 'μιλῶ
 γιὰ τῆς δόξαις μας αὐταῖς,
 και τὴν χίνα μου καλῶ
 και τῆς λέω εσὺ μας φταῖς.

'Ἐπειδὴ και τὰς εὐθύνας
 τοῦ πολέμου τοῦ κλεινοῦ
 ἐπιρίπτου εἰς τὰς χίνας
 ἔσαι κόκκον ἔχου νοῦ.

'Ἐπειδὴ και νοῦν χηνὸς
 ἴαν ἔχῃς 'στὸ κρανίον,
 μὴ θαρρῆς ὡς γεγονός
 κι' ὡς ἐν θαύμα τῶν σπανίων
 κι' δια τὰ πυρῖα τάδεμα
 τῆς Τορπιλικῆς 'Αμύνης,
 κι' οὐτε πρέπει νὰ τὰ κρήνης
 ὡς κενότητος σημάδια.

'Ἐπειδὴ, καθὼς μας λίγου
 οἱ πυρπολῆται ποὺ φλέγου,
 και 'στῆς Μήλου τὰ νερά
 και 'στῆς Σκιθάου τὸ νησι
 ἔπαιξαν μί τὰ πυρὰ
 μπουρολιτέρηδες χρυσοί.

'Ἐπειδὴ καμμιὰ τορπιλὴ
 'στουὺς γυαλοὺς δὲν ἐξερράγη,
 και δὲν 'τρόμαξε κι' ἡ Πύλη
 και τῆς Πόλις τὸ Σεράγι,
 κι' οὐτ' ἐπῆρε μυρωδιὰ
 ὁ Χαμίτ ὁ κουνεῖς
 πῶς τὸν σκιάζου τὰ παιδιὰ
 μί τορπιλαῖς ἀδειαναῖς.

'Ἐπειδὴ και δι' αὐτὰ
 δὲν εὐθύνεται κανεῖς,
 και γιὰ τ' ἄλλα χωρατὰ
 τῆς ἀρμάδας τῆς κλεινῆς.

'Ἐπειδὴ διασκοιδάζω
 και μ' αὐτὸ τὸ νέο καζο,
 και γι' αὐτὴν τὴν ἱστορία
 μί μαρτύρια τρανὰ
 φταῖνε μόνο τὰ πυρῖα,
 ποὺ 'βρεθῆκαν ἀδειανὰ.

'Ἐπειδὴ γιὰ τάπεικταῖα
 τῆς κενότητος ἐκείνης
 εἶνε κατηγορητὰ
 κι' ἔνοχος πολλῆς εὐθύνης
 καθιμάμα βροντώδης ὄλη,
 ποὺ δὲν 'πῆγε νάμνη μόνη
 μίς 'στὴν ἀδεμα τὴν τορπιλὴ,
 'στὴν ὀβίδα, 'στὸ κανόνι.

Δι' αὐτὰ και γι' ἄλλα τόσα,
 ποὺ ξεφεύγουν κάθε γλώσσα,
 δεηθεῖς και πρὸς τὰς Μούσας,
 ποὺ μοῦ γίνονται κουνοπι,
 και περίφροντις ἀκούσας
 μαρτυρίας τοῦ Κουτούπη,
 τοῦ Φοντάνα και τῶν ἔλλων
 τῶν μαρτύρων τῶν εὐλαλων.

Κι' εἰς κουμπάρων εὐραδῶν
 ἀναβάς τὸ λάμπον σκῆνος,
 και τὴν ἐκθεῖν ἰδῶν
 τοῦ Βασιλικοῦ Δελφίνος,
 ποὺ κι' ἔγγράφως μας τὸ λέει
 ὁ Ραυτόπουλος πῶς φταῖσι,
 κι' ὅταν Πρίγκηπες τὸ λέει
 τότε πλέον νότα μπῆνε.

Λίγων δι' ἰστὴν παραζάλην
 βεβαιώσεων ἀπέριων :
 « ἔ! και τώρα ποῖαν ἄλλην
 χρεῖαν ἔχουμιν μαρτύρων ; »

Τὸν Ραυτόπουλον δικάζω
 μί δὲθ λόγια νῆτα σκίτα,
 κι' αὐθωρῖ τὸν ἀναγκάζω
 νὰ πετάξῃ τὴν σπαλίτα.

Και τοῦ λέω : ἐκούκου κούκου,
 και μαζί μας 'στῆς στεριαῖς
 ἔχουμιν τώρα κουμπηριῖς
 και Ναυοτάθρους τοῦ Κουτσούκου.

Ο Φασουλής παρηγορεί
τὸν ἀραχλο τὸν Θεωδῶρ.

Νῦν ἔς παύση κάθε λήρος
καὶ μὲ κεφαλὴν ὀρθίαν
ἔς εἰπούμε πῶς ὁ κλήρος
ἔπεισε ἐπὶ Μαθθίαν.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Σίρεις λοιπὸν πῶς Πρόεδρο μὰς ἔγαλανε τὸν Ρώμα,
πῶ μὲ τῶν φίλων Ἰταλῶν ἠολίμησε τὸν λόγο,
μὰ δὲν ἐχάρηκε πολὺ τοῦ Θεωδῶρ τὸ κόμμα
κ' ἰκάνανε λογαριασμοὺς χωρὶς τὸν ξηνοδόχο.
Κ' ὁ κοτσονάτος Θεωδῶρ μ' ἔδρα του τὰ γράμματα
ἔμειρε καὶ νύκτας ἔγραφε πρὸς τοὺς μπεμπέδες γράμματα,
μ' ἄμὰν ἔλατι, βρε παιδιὰ, ἄντ' Τσιλιγὰς σὰς ἴσα
ἔκτι μὲ τὸ Κορδόνιο μὰς τὸν ἔχει πιάσει λύσσα,
ἔριζτε μὲ τὰ τίσιρα γιὰ νὰ τὸ ξαναπάρω
ἔσο κυττῶ τάνηφι μου κοντεύω νὰ κρεπάρω.
Ἄποστολοι Κορδόνιοι, συναθροισθ' ἐνθάδε
ἀκούσατε παραγγιλιὰς ἄντ' ὄντ' δεῖνα καὶ ἄντ' ὄντ' τάδε.

Τίτσιρα λέγει, τίτσιρα γράφει
ἄντ' Κορδόνιο καὶ συναφί,
πλὴν μὲ ζῆλον καὶ σπουδὴν
στέλλει γράμματα πολλὰ
καὶ ἄντ' Μπίη Πετρεδδὴν,
Λαρισσαῖον Τουκαλιὰ.

Κ' αὐτὸς τὸν παραγγίλλει πῶς τοὺς Τούρκους τοὺς φεσά-
δὲν ἀφίνουσι οἱ Πασαδάς [δὲς
ἀλθου μίσα ἄσῃς Ἀθίνας τὸ τρικουβερτο Ντοβλέτι,
μὲγάλο νοϊθὸν πόνου καὶ πολὺ πολὺ σκελίτι,
κ' αὐτὸς δὲν θὰ ἔμφορησῇ ἄντ' κοπάδι νὰ γυρίσῃ
τοῦ γίρου λουλουδάτου τὰ λουλουδιὰ νὰ μύρισῃ.

Κ' ὁ Θεωδῶρ ἄν ἔκουσε τοῦ Μπίητ' ἀ χαμπέρια
ἔραβηξε τῆς μακρὰμπίταις του καὶ μὲ τὰ ἄντ' ὄντ' του χίρια,
κ' ἄγγριμμένος, Περικλή, φουὰ καὶ ξεφουὰ
καὶ μόνου πῶ δὲν ἔγραψε καὶ ἄντ' Ἐνθέρ-Πασαὰ
τὸν Πετρεδδὴν ν' ἀφήσῃ
γιὰ ν' ἀλλθῇ νὰ ψηρίσῃ.

Ἐνας τοῦ γράφει «δὲν ἔμφορῶ
νέλθω μὲ τούτου τὸν καιρὸ»,
κ' ἄλλος τοῦ γράφει ταπεινῶς :
«επιθαίνω γιὰ τὸ κόμμα,
μὰ κωλικόπονος δεινός
μ' ἰσώριας ἄντ' ὄντ' στρώμα.»

Ἄλλος : «ἡ φαβορίτα σου καὶ πυρπολεῖ καὶ φλέγει μὲ,
ἀλλὰ γυναίκα κατ' αὐτὰς στενὸς μου φίλος ἔγηναι,»
ἄλλος ἄγγρὸν ἠγόρασε, κ' ἄλλος δὲν ἔξω τί,
καθένας ἀσυνείδητος τὸν γίρο παραιτεῖ,
καὶ τὸ Κορδόνιο, πῶ προχθὴς βαρῦβερμον ἰθρόντα,
ἔξέφτισε κ' ἔπρόβαλε μὲ τίσιρα κ' ὄγδόντα,
ὁ δὲ λιγὺς Θεωδῶρος, τὸ πρόβλημα κ' ὁ γρίφος,
ἄν εἶδε ἄντ' ὄντ' Κορδόνια του μεγάλῃν ἔπρασιαν,
ἔφώναξε πῶς σήμερον ἡ τοῦ Προέδρου ψῆρος
πολιτικὴν ὡς ἄλλοτε δὲν ἔχει σημασία.
Κ' ἔναψε τὸ κεφάλι μου, λές κ' ἦταν ναργιλιές,
καὶ μούτσουνα Κορδόνια κ' ἴνιθκαν κεχρημάρια,
κ' ἔσκουξε κ' ὁ κυρίαρχος ἀκαλὸ καὶ τί μὰς λὲς ;
ὄσα δὲν φθάνεις Ἄλεπυ, τὰ κάνεις κρεμαστάρια.»

Π.—Κορδόνια, τί καρτερεῖς μὲ στήθος στολισμένο ;
λίγου νομάτοι σομνιαν κ' ἰκάνειν σκορπισμένοι,
κ' εἶναι χιλιάδες τὰ κακὰ, πῶ σ' ἔχουνε ζωμένο,
καὶ τὰ κοπίλια σου περνοῦν μὲ μύτη σηκωμένη.
Μπάρμπα νὰ δώσῃς τὰ κλειδιά, καὶ δίχως ἀντιρρήσεις
πίεσε νὰ προσκυνήσῃς.
κ' ὁ μουστακάτος Τσιλιγὰς δεισότητ' θὰ σὲ κἀνῃ
μὲς ὄστ' ἰκίη του στάνη.